

2. Пахльовська О. Українські шістдесятники : філософія бунту. *Сучасність*. 2000. № 4. С. 65–85.
3. Сверсток Є. На святі надій : вибране. Упоряд. В. Андрієвська, Р. Липа. Київ : Наша Віра, 1999. 784 с.
4. Тарнашинська Л. Пафос стоїцизму : [про кн. «Свічкою слова» (Вінниця, 2000) Володимира Забаштанського]. *Слово і час*. 2000. № 12. С. 7–10.
5. Хоменко Б. Володимир Омелянович Забаштанський: до 60-річчя від дня народження. *Знаменні і пам'ятні дати Вінниччини 2000 р.* Вінниця, 1999. С. 40–43.

Крупка Віктор Петрович – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри української літератури Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського.

**ЛУЩІЙ
Світлана**

**ШІСТДЕСЯТНИЦТВО І
ШІСТДЕСЯТНИКИ В
ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИХ
ПРАЦЯХ І РАДІОБЕСІДАХ
ЮРІЯ ЛАВРІНЕНКА**

Анотація. У статті проаналізовано літературознавчі студії Ю. Лавріненка, присвячені шістдесятникам. Розглянуто його маловідомі дослідження про молодих письменників материкової України. Залучено тексти радіопередач, підготовлені вченим для радіо «Свобода». У роботі введено в науковий обіг невідомі архівні джерела з особового фонду Ю. Лавріненка. У статтях та радіопередачах критика діаспори шістдесятництво постає як історико-літературний та культурний феномен, підне продовження кращих традицій «розстріляного відродження».

Ключові слова: шістдесятники, Ю. Лавріненко, статті, радіопередачі, покоління.

Abstract. The article analyzes the literary studies of Yu. Lavrinenko, dedicated to the sixties. His little-known research on young writers of mainland Ukraine is considered. The texts of radio broadcasts prepared by a scientist for Radio «Svoboda» have been included.

The work introduces unknown archival sources from the personal fund of Yu. Lavrinenko into scientific circulation. In articles and radio broadcasts, diaspora critic present the sixties as a historical, literary and cultural phenomenon, a worthy continuation of the best traditions of the «shot revival».

Key words: «sixtieth people», Yu. Lavrinenko, articles, radio broadcasts, generation.

Попри чималу кількість ґрунтовних статей і монографій, присвячених шістдесятництву та шістдесятникам, ця тема і сьогодні не втрачає своєї актуальності. Як слушно зауважила Л. Тарнашинська, «українське шістдесятництво залишається в історії української літератури історико-літературною, літературознавчо-теоретичною проблемою» [13, с. 1].

У наукових розвідках останніх десятиліть українське шістдесятництво розглядалося різнобічно: найчастіше в історико-літературному та поетико-стильовому, рідше культурологічному та соціолінгвістичному аспектах. Це насамперед праці таких літературознавців, як В. Брюховецький, І. Дзюба, В. Дончик, М. Жулинський, Н. Зборовська, М. Ільницький, Ю. Ковалів, М. Коцюбинська, М. Насенко, О. Рарицький, Л. Тарнашинська, А. Ткаченко та ін.

Якщо дослідження про шістдесятників, написані в материковій Україні, стали предметом вивчення багатьох науковців, то розвідки вчених діаспори, зокрема Ю. Лавріненка на згадану тематику, майже не представлені в літературознавчому дискурсі.

Тема цієї статті «Шістдесятництво і шістдесятники у літературознавчих розвідках та радіобесідах Ю. Лавріненка» – іще одна сторінка про шістдесятництво Ю. Лавріненка та літературно-критичну думку діаспори другої половини ХХ ст. Вона слугуватиме у вивченні історії української літератури згаданого періоду, під час підготовки монографій, статей, дисертацій, магістерських та курсових робіт.

Ю. Лавріненко знаний у філологічних колах насамперед як дослідник літератури «розстріляного відродження». Однак значне місце в його літературознавчому доробку займають критичні розвідки про творчість молодшого покоління письменників: Нью-Йоркської групи та шістдесятників. У передмові до книжки «Зруб і парості» (1971), куди увійшли праці, написані протягом 1945–1965 років, Ю. Лавріненко частково окреслив основні положення своєї літературознавчої концепції. Одним із головних її пунктів була думка про наступність

покоління, про те, що кожне літературне покоління давало поштовх для народження молодшої зміни, яка хоч і пішла власним шляхом, все одно продовжила традиції «батьків». Так, класична література, яка розвивалася й функціонувала в колоніальних умовах, сприяла розвитку літературного покоління «розстріляного відродження», а ця літературна епоха знайшла своє продовження у творах шістдесятників і Нью-Йоркської групи.

Тому Ю. Лавріненко щиро зустрів появу талановитої молоді в діаспорі та в материковій Україні. Він покладав великі надії на Нью-Йоркську групу й шістдесятників, цілком слушно вважаючи їх майбутнім української літератури ХХ століття.

Літературознавець Я. Поліщук справедливо наголошував на тому, що «Юрій Лавріненко виявився не тільки першим, а й найпоследовнішим та найпереконливішим у підтримці Нью-Йоркської групи, тоді як інші критики або недобачили появи молодих, або їх проігнорували, або, що було також типовою реакцією, – висміяли, обкидавши страшними звинуваченнями...» [11, с. 74].

Ю. Лавріненко дуже вболівав за подальшу долю шістдесятників уже на початку їхнього приходу в літературу. Пізніше, читаючи інформацію про розправи над багатьма з них, він у листі до письменника В. Барки від 3 травня 1971 року зізнавався: «Я болію Н[ью]-Й[оркською] Групою, бо це ж зрештою єдине, що ще є в нашій літературі. Шістдесятників там (в Україні – С. Л.) уже майже задушили» [10, с. 114].

Критик прагнув об'єктивно прочитати творчість Нью-Йоркської групи та шістдесятників, не поспішав з остаточними висновками й оцінками. Однак завжди знаходив, за що можна похвалити літературну молодь. Із великою повагою та вдячністю згадував про Ю. Лавріненка ньюйорківець Ю. Тарнавський: «Людина вже п'ятдесятилітня, коли з'явилися ми, поети нового покоління, що пізніше стали знаними як Нью-йоркська група, він все-таки інстинктивно горнувся до нас, себто горнув нас до себе, і уможлиблював нам зайняти місце в українській літературі. Для Юрія Лавріненка в українській літературі як на батьківщині, так і на еміграції, панувала в той час змора, і прихід нового

покоління зі свіжими формами і ідеями був “повстанням” проти цієї змори...» [12, с. 35–36].

Літературознавець пильно стежив за появою нових творів членів Нью-Йоркської групи та шістдесятників й відразу реагував на них розлогіми рецензіями. Так, рецензію на другу поетичну збірку Б. Бойчука «Спомини любови» (1963) вчений розпочинає такими словами: «Кожного разу, як з'являється нова книжка поезій, беру її до рук мов... телеграму з фронту, де зводять бій життя і смерть. І коли справді за обкладинкою книжки в сухих її рядках запахне мені квітка поезії, я радію – значить смерть програс...» [8, с. 42].

Протягом 1950-х років вийшло чимало статей Ю. Лавріненка про Нью-Йоркську групу в журналі «Листи до приятелів», англomовні рецензії на їхні твори в американському часописі «Books Abroad». Разом з І. Кошелівцем на сторінках «Української літературної газети» Ю. Лавріненко друкував твори учасників Нью-Йоркської групи: Е. Андiєвської, Б. Бойчука, Ж. Васильківської, Патриції Килини, Б. Рубчака, Ю. Тарнавського та власні літературознавчі розвідки про молодих письменників.

Більшість статей Ю. Лавріненка про нове літературне покоління 1950–1960-х років присвячена саме Нью-Йоркській групі. Про шістдесятників критичних розвідок значно менше, серед них найперше треба згадати ґрунтовну статтю «З поетичної весни на Радянській Україні», у якій він розглядає обдаровану молодь як чергову хвилю культурного відродження України: «...Через чверть століття після Розстріляного Відродження Україна живе, перестала бути «бездітною вдовицею», має нове сильне духом і талантом молоде покоління» [6, с. 315].

В основу цієї статті покладено текст промови, яку Ю. Лавріненко виголосив 21 квітня 1963 року в Нью-Йорку на одному зі студійних засідань, ініційованих і організованих Українським студентським товариством «Зарево». Це засідання якраз було присвячено літературній молоді материкової України. До речі, літературознавець знаходив час для виступів перед молоддю діаспори, зокрема на з'їздах ОДУМу в Нью-Йорку (Об'єднання демократичної української молоді, засноване 1950 року в Канаді та США). 5 вересня 1953 року

Ю. Лавріненко виступив із доповіддю «Три покоління підсоветської молоді». Текст цієї доповіді І. Кошелівець надрукував у газеті «Сучасна Україна» [9].

Ю. Лавріненко чудово розумів, що шістдесятники – цілком новий етап у розвитку української літератури. Їхня поява підтвердила одну із ключових тез його концепції: за смертю прийде життя, після знищення настане відродження. Ця концепція визначила й структуру збірки «Зруб і парості», у якій автор розглядав літературний процес 1920-х років та кінець 1950-х – 1960-ті роки в тісному взаємозв'язку. У першому розділі Ю. Лавріненко звернувся до видатних постатей «розстріляного відродження». А третій розділ логічно присвячений молодим українським митцям («парості»), які продовжили кращі традиції покоління «розстріляного відродження»: Е. Андіївській, Б. Бойчуку, Ж. Васильківській, М. Вінграновському, Є. Гуцалу, І. Драчу, І. Жиленко, С. Йовенко, Л. Костенко, В. Коротичу, Б. Рубчаку, В. Симоненку, А. Тарану, Ю. Тарнавському, Г. Тютюннику, В. Шевчуку, а також критикам, зокрема І. Дзюбі, В. Іванисенку, Н. Кузякїній, М. Малиновській, Є. Сверстюку, І. Світличному, Л. Танюку.

У спогадах про літературознавця, який так щиро й послідовно давав дорогу молодим, Ю. Тарнавський наголошував на тому, що саме Лавріненкова метафора «зруб і парості» постійно витала в повітрі, не втрачаючи своєї актуальності. На переконання Ю. Лавріненка, твори В. Стуса та Е. Андіївської перегукуються із творчістю П. Тичини та раннього М. Бажана: «Поетичні господарства Емми Андіївської, як колись поетичні господарства Павла Тичини і Миколи Бажана, безмежні, як світ, і просякнуті могутньою творчою стихією універсуму» [5, с. 194].

Від старших колег по перу шістдесятники узяли «уважне культурно-творче ставлення до слова». Прикладом може служити творчість Є. Гуцала: «Для Гуцала мова – це тисячоліття спадщини й досвіду пращурів, прадів і дідів усіх епох...» [6, с. 321].

Літературознавець відзначав схильність молодих поетів з України до метафоричного письма (ідеться про вірші Ірини Жиленко та Ліни Костенко): «Жиленко має в собі щось від Антонича і Пастернака, але

вона вмiє бути i по-маланюкiвськи гравером фiлософiчної метафори» [6, с. 311]. Учений окреслив такi риси поетичних творiв I. Жиленко, як музичнiсть, асоцiативнiсть, поєднання реалiстичного i казкового, символiзму i психологiзму, особистого i загальнолюдського, буденного i надзвичайного.

Ю. Лаврiненко наголошував на тому, що саме «Лiна Костенко завдала тон усiй молодiй генерацiї поетiв» [6, с. 312]. Критик вiдзначав фiлософiзм, психологiзм та загальнолюдську проблематику її творiв, звертав увагу на високу поетичну майстернiсть авторки: «Часом їй щастить iз шекспiрiвською або шевченкiвською величавiстю довершити технiчну досконалiсть поезiї, здобуваючи на вищу музичну i iнтонацiйну iнструментовку поезiї i з цим на справжню трагедiйнiсть. Це мистецтво таке глибоко людське, аж надлюдське» [6, с. 314].

Про появу в радянськiй Укрaїнi шiстдесятникiв лiтературознавець згадував також у статтi «Новини до десятилiття молодiй поезiї за кордоном» : «Аж ось прийшло суцiльно молоде вiком i духом поколiння, яке назвало себе шестидесятниками i яке проломило лiд «соцреалiзму». Нове поколiння (шестидесятники) назавжди останеться епохальним поняттям в iсторiї нашої поезiї» [2, с. 53].

У вiдомiй антологiї «Панорама найновiшої лiтератури в УРСР» I. Кошелiвець зараховував шiстдесятникiв до четвертого поколiння укрaїнських письменникiв. Якраз цiй антологiї присвячена окрема радіобесiда Ю. Лаврiненка «Антологiя шiстдесятникiв». Слухачi радiо «Свобода» дiзналися про згадуване видання iз радiоєфiру 14 жовтня 1963 року [7, с. 377–380].

Обидва лiтературознавцi, i Ю. Лаврiненко, i I. Кошелiвець, популяризуючи творчiсть шiстдесятникiв, розглядають усi фактори, якi призвели до появи молодiй генерацiї письменникiв в радянськiй Укрaїнi, пiдкреслюючи, що змiни в укрaїнському суспiльствi з кiнця 1950-х та протягом 1960-х рокiв були не випадковi. У свiтi, особливо в краiнах Схiдної Європи, у цей час також спостерiгалися зрушення в усiх сферах життя (полiтичнiй, соцiально-економiчнiй, культурно-мистецькiй). Йдеться про крах колонiальної системи, розкол у «соцiалiстичному таборi», боротьбу за соцiальну справедливiсть та права людини, студентськi заворушення, пошук нових мистецьких

форм, авангардні напрямки в усіх видах мистецтва. Шістдесяті роки в Україні – «час виникнення нових продуктивних тенденцій у літературному процесі, піднесення загального ідейно-художнього, інтелектуально-філософського рівня в мистецтві, час творчого оновлення «третього цвітіння» старших майстрів пера, приходу нової хвилі в поезії, прозі, критичі» [4, с. 7].

Про діяльність шістдесятників учений розповів в кількох передачах, виголошених на радіо «Свобода». Ці радіобесіди інформували про молодих письменників материкової України, зокрема В. Коротича [7], і молоду генерацію критиків – І. Дзюбу, І. Світличного, Є. Сверстюка та ін.: «Серед багатьох нових голосів виділились своєю ерудицією, культурою, смаком і талантом кілька літературних критиків, з яких найбільш відомі Іван Дзюба, Іван Світличний, Євген Сверстюк. Літературною критикою займались також і поети та прозаїки-шістдесятники, зокрема Євген Гуцало та Іван Драч. Критика окреслила мистецько-естетичні принципи шістдесятників, реабілітує від фальшування класиків, вдарила по провінційній відсталості та низькому культурному рівню літераторів старшого і молодшого віку» [1, с. 28].

У радіобесідах «П'ятидесятники і шістдесятники – Нью-Йоркська група і Київська група поетів», «Емма Андієвська – провідний поет молоді української літературної генерації за кордоном», «Закордонні голоси про нову літературу і літературну молодь України», «Бій за життя або смерть поезії» він активно пропагував творчість літературної «шарості» у материковій Україні, знайомив слухачів із розвідками про молоду зміну, які були вміщені в європейських та американських періодичних виданнях.

Ю. Лавріненкові надзвичайно імпонувало те, що літературна молодь не сприймала традиційної для 1930–1950-х років заідеологізованості, лозунговості літератури. Їхні твори, філософічні, метафоричні, композиційно ускладнені, вражають читачів небувалою «асоціативністю», психологізмом, «космізмом». «Можна відзначити принаймні три джерела «космічної теми» в молодій поезії 60-х років: політ людини в міжпланетний простір, традиції української поезії 20-х

років і «космічність» художнього мислення у творах О. Довженка, Є. Межелайтіса та ін.» [4, с. 3].

Шістдесятники відстоювали право на свободу творчості, ініціювали перевагу насамперед індивідуальних цінностей кожної людини. На відміну від поетів Нью-Йоркської групи, вони були близькими до фольклорної традиції. Для материкової літератури 1960-х років важливе значення мали такі теми, як історична пам'ять, зв'язок поколінь, продовження національних традицій, пошуки родового коріння. Ця тема – одна з ключових у прозі, ліриці, драмі (наприклад, І. Драч «Балада буднів», «До джерел», кіноповість «Криниця для спраглих»).

Із притаманною йому образністю та емоційністю Ю. Лавріненко так висловився про поетичну манеру І. Драча, чия творчість неодноразово згадував у статтях та радіобесідах: «Іноді його поезії нагадують музичні композиції Прокоф'єва – те саме уміння схоплювати в образах і ритмах панораму живого життя в його незмірному діапазоні – від великих вибухів епічної пригоди до невланих повівів пелюсток на квітці чи волосин над ніжністю дівочої скроні» [6, с. 318].

Літературознавець аналізував особливості поетики, ритміки та строфіки творів шістдесятників та Нью-Йоркської, виділяючи спільні та відмінні риси обох угруповань, окреслив їхнє місце в літературному процесі 1950–1960-х років. Творчість Нью-Йоркської групи та шістдесятників Ю. Лавріненко розглядав насамперед як продовження літератури «розстріляного відродження», крізь призму зв'язку поколінь. Цей зв'язок, на його думку, простежується на рівні філософської тематики, поетики, жанрово-стильових систем. Правда, коли йшлося про Нью-Йоркську групу, вчений говорив і про впливи «іражан» та західноєвропейських літературних традицій.

У радіопередачі «Поєднати традицію і модернізм – це проблема літературної молоді нашого часу» вчений наголошував: «У наших молодих закордонних модерністів більше відчувається досвід сучасної поезії Заходу, ніж глибока українська традиція, яка була в основі модернізму «Соняшних клярнетів». Молодим поетам-модерністам бракує рідного ґрунту. Щоб побороти цю біду, вони дедалі більше

вивчають поетів Розстріляного Відродження, козацькі думи, казково-пісенні скарби українського минулого, ідучи аж до «Слова о полку Ігоревім» [7, с. 206].

У особовому фонді № 215 Ю. Лавріненка, що зберігається у Відділі рукописних фондів і текстології Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАНУ, є дуже цікавий документ – його інтерв'ю з Б. Кравцевим, письменником та літературознавцем, який також прихильно поставився до літературної молоді на еміграції. У журналі «Сучасність» за 1966 рік (№ 1, С. 5–25) була опублікована його ґрунтовна й надзвичайно цікава розвідка «Протуберанці серця і кредо Івана Драча». Зацітуємо кілька фрагментів бесіди з Б. Кравцевим: «Ю. Лавріненко: Як Ви дивитесь на нашу зміну, на шестидесятників і на нью-йоркську групу? Я думаю, що між ними є щось більше спільного, ніж наші люди вважають? Як Ви думаєте?

Б. Кравців: «Я думаю, що так: я не знаю, чи Ви мали вже книжку «Сучасности» за січень? Цьогорічний, мабуть, ще ні. Там є моя стаття основніша про Драча, де я показую, що власне Драч своїм тлом внутрішнім, мотивами залюбленості до таких суворих настроїв є зв'язаний, зачитється, з модерною поезією Заходу. Це є те саме, що я писав про нью-йоркську групу. Я думаю, що різниці між ними можуть вирівнятися – в дуже в різних умовах, вони формуються, але мусять нарости якісь спільні елементи. У них є багато спільних елементів, і варто їх було б прослідити вже тепер. І то глибинних, не таких зовнішніх, але більше глибинних... В них є те, що я сказав: схильність до того внутрішнього, хоч і творчого песимізму. То є в тих і тут, і там. Правда? Хоч би взяти Бойчука–Драча з одного боку, чи Рубчака–Драча чи Ліну Костенко і так дальше» [3, с. 10].

Ю. Лавріненко постійно підкреслював новаторство шістдесятництва: на рівні тематики – це звернення до заборонених сюжетів національної історії, до вічних тем мистецтва й міфології; на рівні поетики – рефлексія, чуттєве нюансування, багатозначність образів, вибух асоціацій, метафоричність, символізація, контрастні оксиморони, недомовленість, натяки запрошення до співпраці читача, творення неологізмів, актуалізація архаїчних або маловживаних слів, так би мовити, «оновлення» (вислів Ю. Лавріненка) слова.

Відзначаючи філософічність та інтелектуалізм творів молодих авторів, критик зауважив, що їх об'єднує прагнення відтворити в контрастних образах драматизм світосприйняття людини другої половини ХХ століття. Однак слушно наголошував, що у творах шістдесятників прочитується пафос «соціальної активності ліричного героя», цілком закономірне домінування гуманістичної та патріотичної тематики, як один із засобів боротьби з авторитарною свідомістю.

Відзначивши новаторство літературної молоді у сфері художніх ідей, учений не оминув потужної перекладацької діяльності шістдесятників (Д. Павличко, І. Драч, В. Стус та ін.).

Ю. Лавріненко розумів, що талановита літературна молодь – це наступний, після «розстріляного відродження», етап у розвитку українського письменства 1950–1960-х років ХХ століття. Учений добре усвідомлював, що і шістдесятники, і поети Нью-Йоркської групи, впишуть яскраву сторінку в історію новітньої української літератури.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Гайдар Ю. Беззахисна правдивість і сила молодої критики на Радянській Україні. Відділ рукописних фондів і текстології Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України (далі ІЛ.). Ф. 215. Од. зб. 532. Арк. 28. (*Цитуючи архівні матеріали, авторську орфографію залишаю незмінною, пунктуацію уніфікую за сучасним правописом*).
2. Дивнич Ю. Новини до десятиліття молодої поезії за кордоном. Листи до приятелів. 1965. Кн. 5–7. С. 49–55. (*При цитуванні діаспорних видань повністю зберігається мова оригіналу*).
3. Інтерв'ю Ю. Лавріненка з Б. Кравцевим. ІЛ. Ф. 215. Од. зб. 507. Арк. 5–7.
4. Історія української літератури. ХХ століття: У 2 кн. Кн. 2. Ч. 2 : 1960–1990-ті роки. За ред. В. Г. Дончика. Київ : Либідь, 1995. 512 с.
5. Лавріненко Ю. Емма Андівська – провідний поет молодої української літературної генерації за кордоном. Лавріненко Ю. А. Літературний світ : Передачі на радіо «Свобода» з 12.XI.1959 по 01.III.1966. Передмова, підгот. тексту та примітки В. О. Шевчука; худож. оформ. Д. В. Мазуренка. Київ : Твім інтер, 2013. С. 189–194.

6. Лавріненко Ю. З поетичної весни на Радянській Україні 60-х років. Зруб і парости: Літературно-критичні статті, есеї, рефлексії. [Мюнхен] : Сучасність, 1971. 334 с.
7. Лавріненко Ю. Літературний світ: Передачі на радіо «Свобода» з 12.XI.1959 по 01.III.1966. Передмова, підгот. тексту та примітки В. О. Шевчука; худож. оформ. Д. В. Мазуренка. Київ : Твім інтер, 2013. 784 с.
8. Лавріненко Ю. На труднім шляху до перемоги (До виходу другої збірки віршів Богдана Бойчука «Спомини любови»). Листи до приятелів. 1963. Кн. 5–6. С. 42–45.
9. Лавріненко Ю. Три покоління української підсоветської молоді. Сучасна Україна. 18 жовт.; 1 листоп.; 15 листоп. 1953. Ч. 21–23. С. 7–10; 7–8; 10–11.
10. Лист Ю. Лавріненка до В. Барки від 3 травня 1971 року. Цит. за: Шестопалова Т. П. На шляхах синтези думки (Георетичні засновки спадщини Юрія Лавріненка). Луганськ : ДЗ «ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2010. С. 114.
11. Поліщук Я. Імена і маски: Література на тлі взаємин Юрія Лавріненка та Юрія Шереха. Українське літературно-мистецьке відродження 20-х років ХХ століття: Питання стилю, проблематики, поетики, мови: Зб. пр. всеукр. наук. конф.; Черкаси, 11–12 трав., 2005 р. Черкаси : Брама-Україна, 2005. С. 60–81.
12. Тарнавський Ю. Юрій Лавріненко. *Сучасність*. 1988. Ч. 9. С. 35–39.
13. Тарнашинська Л. Дискурс пістдесятиництва в українській літературі ХХ століття: автореф. дис. ... д-ра. філол. наук: 10.01.01. Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка. Київ, 2014. 45 с.

Луцій Світлана Іванівна – доктор філологічних наук, старший науковий співробітник, завідувач відділу зарубіжної україністики Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України.

**ПАВЛЮК
Ігор**

**ПУБЛІЦИСТИЧНІ
ІНТОНАЦІЇ ТАРАСА
ШЕВЧЕНКА В ТВОРЧОСТІ
ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА**

Анотація. У статті проаналізовано поетику публіцистичних текстів одного зі знакових літераторів «пістдесятичників», журналіста за фахом, Василя Симоненка у компаративному контексті, як продовжувача літературно-мистецьких та суспільно-публіцистичних традицій Тараса Шевченка. Акцентовано на формальних, змістових та формозмістових елементах творення перегуків у